

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Podhrázkého, soudkyně Jiřiny Chmelové a soudce Davida Hipšra v právní věci žalobce: **B. V.**, proti žalovanému: **Ministerstvo spravedlnosti**, se sídlem Vyšehradská 427/18, Praha 2, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 15. 1. 2026, č. j. 54 A 86/2025-11,

t a k t o :

- I. Řízení o kasační stížnosti **se zastavuje**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 24. 11. 2025, č. j. MSP-937/2025-OSV-OSV/2, zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Krajského soudu v Praze (dále také „povinný subjekt“) ze dne 23. 10. 2025, sp. zn. Si 408/2025 (dále také „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím povinný subjekt odmítl žádost žalobce o poskytnutí informací ohledně zneužívání práva z jeho strany, podanou podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, neboť ji žalovaný vyhodnotil jako žádost o zaujetí stanoviska a dotaz na názor.

[2] Krajský soud usnesením uvedeným v záhlaví žalobu odmítl jako nepřipustnou podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 68 písm. f) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“), neboť jí žalobce sleduje zjevné zneužití práva.

[3] Proti usnesení krajského soudu brojí žalobce (dále také „stěžovatel“) kasační stížností, se kterou spojil návrh na plné osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce.

[4] Nejvyšší správní soud obě tyto žádosti usnesením ze dne 5. 3. 2026, č. j. 7 As 30/2026-9, zamítl. Soud konstatoval, že ačkoliv by majetkové poměry stěžovatele mohly osvobození od soudních poplatků odůvodňovat, převážila zde jeho regulační funkce. Vzhledem k tomu, že stěžovatel iniciuje značné množství sporů o informace bez vazby na své majetkové či životní podmínky, neshledal soud důvod pro odchýlení se od poplatkové povinnosti. Stěžovatel byl proto vyzván, aby ve lhůtě 15 dnů od doručení

daného usnesení zaplatil soudní poplatek a doložil splnění podmínky povinného zastoupení pro řízení o kasační stížnosti. Toto usnesení bylo stěžovateli doručeno dne 11. 3. 2026.

[5] Podle § 4 odst. 1 písm. d) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudních poplatcích“) vzniká poplatková povinnost podáním kasační stížnosti. Podle § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích platí, že nebyl-li poplatek za řízení splatný podáním kasační stížnosti zaplacen, soud vyzve poplatníka k jeho zaplacení ve lhůtě, kterou mu určí v délce alespoň 15 dnů; výjimečně může soud určit lhůtu kratší. Po marném uplynutí této lhůty soud řízení zastaví. K zaplacení poplatku po marném uplynutí lhůty se nepřihlíží. Podle § 47 písm. c) s. ř. s. soud řízení usnesením zastaví, stanoví-li tak tento nebo zvláštní zákon.

[6] Podle § 40 odst. 1 věty první s. ř. s. lhůta stanovená tímto zákonem, výzvou nebo rozhodnutím soudu počíná běžet počátkem dne následujícího poté, kdy došlo ke skutečnosti určující její počátek.

[7] Vzhledem k tomu, že dnem, který určil počátek běhu lhůty pro zaplacení soudního poplatku, byla středa 11. 3. 2026, byl posledním dnem lhůty pro zaplacení soudního poplatku čtvrtek 26. 3. 2026.

[8] Stěžovatel ve stanovené lhůtě nezaplatil soudní poplatek. Na výzvu stěžovatel reagoval pouze podáním ze dne 17. 3. 2026, v němž s odkazem na § 9 odst. 4 písm. c) zákona o soudních poplatcích požádal, aby Nejvyšší správní soud řízení nezastavil. Stěžovatel však nesdělil žádné relevantní okolnosti, proč by měl soud podle tohoto ustanovení postupovat. Poukázal jen na svou nemajetnost, která však nemůže sama o sobě naplnit podmínky pro postup soudu dle uvedeného ustanovení za situace, kdy soud stěžovatelovu žádost o osvobození od soudních poplatků zamítl z důvodu, že podaná kasační stížnost ve skutečnosti nesleduje ochranu veřejných subjektivních práv stěžovatele, tedy bez ohledu na majetkovou situaci stěžovatele. Smyslem podání dle § 9 odst. 4 písm. c) zákona o soudních poplatcích nadto není polemika s důvody, pro něž Nejvyšší správní soud nepřiznal osvobození od soudních poplatků (viz usnesení NSS ze dne 20. 3. 2024, č. j. 2 As 42/2024-14, bod 6 či usnesení NSS ze dne 25. 3. 2026, č. j. 6 As 47/2026-12, bod 6). Podmínky pro postup podle § 9 odst. 4 písm. c) zákona o soudních poplatcích proto v dané věci nebyly splněny (obdobně usnesení ze dne 22. 3. 2024, č. j. 8 As 32/2024-18, ze dne 21. 3. 2024, č. j. 10 As 33/2024-20).

[9] Dále stěžovatel v podání namítl podjatost rozhodujícího senátu Nejvyššího správního soudu, kterou dovozoval z jeho údajného koordinovaného postupu s Krajským soudem v Praze. Podle stěžovatele soudci rozhodují na politickou objednávku v rámci metodiky dehonestace a represe vytvořené expoziturou Státní bezpečnosti v roce 1982, na níž se mají podílet konkrétní osoby z řad současné justice. Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že námitku podjatosti nepředkládal k rozhodnutí jinému senátu tohoto soudu podle § 8 odst. 5 věty páté s. ř. s. Stěžovatel byl totiž poučen o složení rozhodujícího senátu, o právu vznést námitku podjatosti a lhůtě pro uplatnění námítky přípisem ze dne 16. 2. 2026, který mu byl doručen dne 18. 2. 2026. Lhůta jednoho týdne tak uplynula dne 25. 2. 2026. Námitka uplatněná až dne 18. 3. 2026, kdy stěžovatel doručil své podání krajskému soudu, jenž jej dne 23. 3. 2026 zaslal Nejvyššímu správnímu soudu, je tedy opožděná, a proto se k ní nepřihlíží (§ 8 odst. 5 věta druhá a třetí s. ř. s.). Námitka je nadto zcela obecná a postrádá

pokračování

konkrétní skutkovou souvislost s osobami soudců rozhodujícího senátu či jejich poměrem k projednávané věci. I z tohoto důvodu nelze k námitce přihlídnout, neboť nebyla v podstatě nijak odůvodněna.

[10] Nejvyšší správní soud proto bez dalšího zastavil řízení o kasační stížnosti podle § 47 písm. c) s. ř. s. ve spojení s § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích, neboť stěžovatel ani na výzvu soudu nezaplatil soudní poplatek za kasační stížnost. O tomto nepříznivém následku nezaplacení soudního poplatku byl předem poučen.

[11] K požadavku stěžovatele, aby soud prokázal a zdůvodnil, v čem spatřuje zneužití práva, Nejvyšší správní soud uvádí, že důvody, pro které stěžovateli nebylo přiznáno osvobození od soudních poplatků, byly podrobně vyloženy v usnesení ze dne 5. 3. 2026, č. j. 7 As 30/2026-9. Pokud stěžovatel žádá přezkum závěrů krajského soudu o zneužití práva, které byly důvodem pro odmítnutí jeho žaloby, Nejvyšší správní soud konstatuje, že k věcnému posouzení těchto námitek může přistoupit až po splnění všech podmínek řízení. K tomu však v tomto případě nedošlo.

[12] Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že ačkoli stěžovatel neodstranil ani další nedostatek podmínek řízení o kasační stížnosti, a to nedostatek zastoupení ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s., přestože i k tomu byl usnesením ze dne 5. 3. 2026 vyzván, soud nepostupoval podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., ale v režimu § 47 písm. c) s. ř. s., neboť postup spočívající v zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku má přednost před odmítnutím návrhu pro nesplnění podmínky řízení spočívající v zastoupení advokátem (srov. např. usnesení NSS ze dne 3. 8. 2016, č. j. 2 Afs 111/2016-29, ze dne 19. 10. 2016, č. j. 3 As 207/2016-35, nebo ze dne 22. 3. 2017, č. j. 3 As 240/2016-70).

[13] O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl za použití § 60 odst. 3 věty první ve spojení s § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť řízení o ní bylo zastaveno, přičemž nenastala žádná ze situací předvídaných v § 60 odst. 3 větě druhé s. ř. s.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. března 2026

Milan Podhrázký
předseda senátu